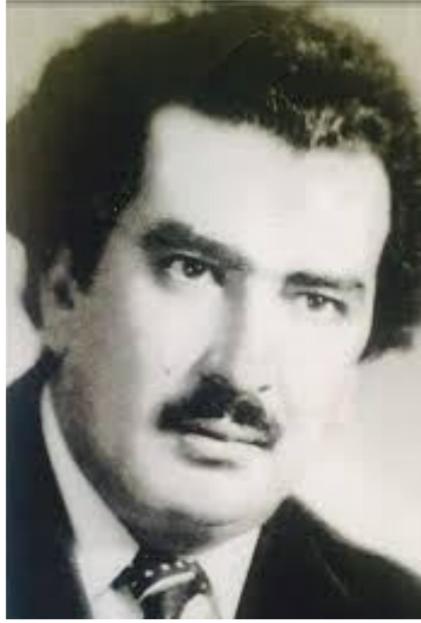

Torpaq övladıyla bəxtiyar imiş, Yıxılan insanların əliylə qalxır...

Rasim Kərimli 1957-1969-cu illərdə Azərbaycan Elmlər Akademiyasının Nizami adına Dil və Ədəbiyyat İnstitutunda elmi işçi vəzifəsində çalışıb.

Rasim KƏRİMLİ

Necəsən

Uyub yad sözünə, yaman sözünə,
Məni qəm oduna salan, necəsən?
Tərlan gəncliyimi güdəza verib,
Sən etdin ömrümü talan, necəsən?

Qarşında yetimtək boynumu burdum,
Yolunda özümü min oda vurdum.
Mən səndən səadət, nicat umurdum,
Sən etdin ömrümü talan, necəsən?

Baxmadın ahıma, amanıma sən,
Döndün yaxın ikən yamanıma sən.
Nə qəsddir eylədin bu canıma sən,
Ağlımı başımdan alan, necəsən?

Hani qəlbindəki eşqin dənizi,
Mənə çoxmu gördün o gül bənizi?
Deyirdin ölüm də ayırmaz bizi,
Eşqi, məhəbbəti yalan, necəsən?

Gözünün sevinci yaşırdımı indi?
Yerim ürəyində boşdurmu indi?
Günün-güzəranın xoşdurmu indi?
Tənhalıq fəryadi çalan, necəsən?

Rasim, yar deyil ki, yarından doyan,
Ömrü oyun sayan, oyuncaq sayan,
Özünü tənənlər altında qoyan,
Bəxtinin düşməni olan, necəsən?

Niyə yada salmır

Sevincə, kədərə biganə qalmaz,
İstini, soyuğun dadını görən.
Mənsəbə, şöhrətə, vara satılan
Nə kimi tanır adını görən?

Qızılğül ətrinə əmma qoyanlar
Çiçəkmi tanıyar, çəmənmi anlar?
Özgə ləhcəsində qırıldayanlar
Niyə yada salmır zatını görən?

Rasim, kimə gərək yalan-palanlar,
Şərəfi, şöhrəti satın alanlar.
Nəğməsiz, cəh-cəhsiz "bühlə" olanlar
Mənzilə çapıbmı atını görən?

Qar yağır

Qarlı qış başlayıb səltənetinə,
Hökəmünə hər yana işlədir yenə.
Bürüyüb aləmi dumana, çənə,
Qalib bayrağını torpağa taxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Yenə də göylərin qəzəbi daşır...
İşiqda işiqdan gözər qamaşır.
Dünya ayaq alıb dünyadan qaçıır,
Buludlar buludlar dalınca axır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Sevinclə gözləmiş qarı babalar,
Demişlər: "Əkinin yorğanıdır qar".
Hər nemət gözəldir, öz ölçüsü var,
Balı da çox yesən yandırıb yaxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Bildirir aləmə qış öz dadını,
Sulara buzlarla yazır adını.
Kürklülər dördnala çapır atını,
Kürklülər qəlbində ildirim çaxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Donlu da, donsuz da dəyişib donu,
Qar alıb çəmənin, çölün qoynunu,
Quşlar yetim-yetim büküb boynunu,
Yem üçün boylanır hey fağır-fağır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Piylənmək gör necə haraya çatır,
Ayılar dünyadan bixəbər yatır.
Alçacıq yuvalar qar altda batır,
Dərd varmı yuvasız qalmaqdən ağır?
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Vermir heç bir ara elə ələyir,
Kövrək budaqları yamanca əyir.
Tikan da ağ geyir, gül də ağ geyir,
Hər yerə, hər şeyə bir gözəl baxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Qurtarmaq bilmədi bu, nə qar imiş?
Nə yaxşı dünyada insan var imiş.
Torpaq övladıyla bəxtiyar imiş,
Yıxılan insanların əliylə qalxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.